

תת"ע 3403/10/15 - מוחמד קוזלי נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

תת"ע 3403-10-15 מדינת ישראל נ' מוחמד קוזלי
תיק חיצוני: 50110394017

בפני	כבוד השופטת רות וקסמן
המבקש	מוחמד קוזלי
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

לפני בקשה לביטול פסק דין אשר ניתן ביום 21.10.15 בהעדר התייצבות המבקש, ובו הורשע המבקש בעבירה של אי ציות לתמרור 422, בכך שנהג ברכב מסחרי שמשקלו הכולל עולה על 4 טון ועקף רכב מנועי אחר הנע על יותר משני גלגלים, שנסע בכיוון נסיעתו שלא בהתאם להוראות התמרור הנ"ל, בניגוד לתקנה 22(א) לתקנות התעבורה, ונגזרו עליו קנס בגובה ₪1,600, פסילה בפועל לתקופה של 30 ימים וכן פסילת רישיון נהיגה למשך חודשיים על תנאי לתקופה של 3 שנים.

טענות הצדדים

לטענת ב"כ המבקש, מדובר בכתב אישום הנעוץ בדו"ח שהינו מסוג ברירת משפט והיה צפוי לעונש של קנס בלבד. המבקש הגיש בקשה להישפט וזאת לצורך הוכחת חפותו.

לטענת המבקש, הוא לא קיבל את ההזמנה לדיון ואף לא קיבל הודעה בדבר דואר רשום ולא לקח אותו. לדבריו, בכל עת בה המבקש מקבל הודעה על דבר דואר רשום, הוא לוקח אותו מהדואר. עוד טען כי בעת האחרונה ישנן תלונות מרובות על שירותי הדואר, אשר כוללות דברי דואר המגיעים באיחור ניכר ואף דברי דואר אשר לא מגיעים ליעדם כלל. על כן, לטענתו לא מופרך להסיק כי ישנה סבירות מאד גבוהה כי ההזמנה לדין לא הגיעה לידי המבקש כלל.

מבירור שערך ב"כ המבקש עולה כי ההודעה הראשונה בדבר ההזמנה לבית המשפט הינה מיום 10.6.15, ואילו ההודעה השנייה הינה מיום 1.6.15, קרי 9 ימים לפני ההודעה הראשונה. לדבריו, אישורי המסירה שצורפו מעלים שאלות רבות וספק גדול באם בכלל דבר הדואר נשלח אל יעדו במועד המצוין על אישור המסירה. לטענת המבקש, יש בסתירות אלו משום כרסום רציני בחזקת המסירה, ועל כן יש מקום לבטל את פסק הדין אשר ניתן בהיעדרו.

לחלופין, טען המבקש כי שלילת הזכות להשמיע את דבריו בבית המשפט תגרום לו עיוות דין חמור.

לגופו של עניין, טען המבקש כי הוא לא ביצע את העבירה בה הורשע.

לבקשה צורפו תצהיר המבקש והעתק מאישור המסירה.

המשיבה התנגדה לבקשה מן הטעם שהמבקש זומן כדין לדין, אישור המסירה חזר בציון "לא נדרש". לפיכך, אין לו אלא להלין על עצמו.

דין והכרעה

סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "החוק"), קובע את אמות המידה המנחות את ביהמ"ש בבואו להחליט בבקשה לביטול פסק דין. הסעיף קובע שני טעמים, שאינם מצטברים, המצדיקים ביטולו של פסק דין: קיום סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם למשפטו או לחילופין גרימת עיוות דין לנאשם כתוצאה מאי ביטול פסק הדין.

ברע"פ 9142/01 סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל נקבע כי: "בשלב זה ניצב המבקש לפתחו של בית המשפט כאשר מבוקשו הוא לקבל "כרטיס כניסה" לקיום חוזר של הליך שהתנהל לכאורה כדין והסתיים. על המבקש מוטל אפוא הנטל לשכנע את בית המשפט כי מתקיימים טעמים המצדיקים את הנעת גלגלי המערכת מחדש".

א. בחינת סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש

המבקש לא הציג עילה טובה לאי התייצבותו.

תקנה 44 א לתקנות סדר הדין הפלילי, מדברת על חזקת המסירה, לפיה אם נשלח זימון לדין באמצעות דואר רשום וחלפו 15 ימים מיום שנשלח הזימון, אזי קמה חזקת מסירה ואין להידרש לחתימת הנמען על אישור המסירה.

עיון באישור המסירה מעלה, כי ביום 10.6.15 נשלחה למבקש הזמנה לדין שנערך ביום 21.10.15, וכי אישור המסירה נשלח לכתובת ת"ד 2024 כפר חואלד 20799 (אותה הכתובת המופיעה בתצהיר המבקש), וחזר בציון "לא נדרש". מכאן, שהמבקש לא הצליח לסתור את חזקת המסירה המעוגנת בתקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, אלא טען טענה בעלמא לפיה לא קיבל לידי את הזימון לבית המשפט, בו בזמן שנמסרה למבקש הזמנה למשפט בדואר רשום.

באשר לטענת ב"כ המבקש כי ההודעה הראשונה בדבר ההזמנה לבית המשפט הינה מיום 10.6.15, ואילו ההודעה השנייה הינה מיום 1.6.15, אציין כי מעיון בספח שצורף לאישור המסירה עולה כי על גביו מופיע תאריך 10/6/15 בכתב יד וכן חותמת הודעה שנייה עם תאריך 1.6.15. סביר להניח כי המדובר בטעות של מטביע החותמת בין תאריך 10.6.15 לבין התאריך 01.6.15 (שינוי במיקום ספרת האפס), שהרי בכתב יד נכתב התאריך 10.6.15. על כן, אין בידי לקבל הטענה כי יש בסתירות אלו משום כרסום בחזקת המסירה.

למבקש ניתן יומו בבית המשפט, אולם המבקש מטעמים השמורים עימו בחר שלא למשוך את דבר הדואר, ולא להתייצב לדין, ולוותר הלכה למעשה על יומו בבית המשפט.

ב. בחינת גרימת עיוות דין

באשר לעיוות דין, המבקש טען באופן כללי וסתמי ומבלי לפרט כי הוא לא ביצע את העבירה בה הורשע.

בע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם נקבע כי: "... בקשה לביטול פסק דין אין להגיש באופן סתמי וללא ביסוס הטענות המועלות בה. כפי שנקבע בעניין איטליא על המבקש להעלות בבקשתו לביטול פסק הדין את כל טענותיו, כולל אסמכתאות להן ותצהיר מטעמו התומך בבקשתו, ככל הנדרש".

לנוכח עברו התעבורתי של המבקש, המחזיק ברישיון נהיגה משנת 93' ולחובתו 72 הרשעות קודמות בתעבורה, לא מצאתי כי ייגרם למבקש עיוות דין בענישה שהוטלה עליו.

בניגוד לדעת המבקש, ובהעדר טענת הגנה ממשית לגופו של עניין, לא נראה לי כי קיים חשש כלשהו לעיוות דין, ולכן הבקשה נדחית.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, ט"ז ניסן תשע"ו, 24 אפריל 2016, בהעדר הצדדים.